

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 12.

V Kranju, dne 17. septembra 1927.

Leto I.

- Gospod doktor, že pet minut držim zunaj jezik, a vi se sploh ne zmenite za to.
- Oprostite milostiva, a jaz sem vsaj v miru napisal recept . . .

Poravnajte naročnino!

Lema.

Iz podzemlja.

Kaj človek vse ne doživi,
kaj se mu vse ne pripeti,
če tudi hodi ravno pot
in se ogiblje vab in zmot!

Na cesti sreča psovka te
in Bog ve, kaj še drugo vse.
Prijatelj se ti posmehuje,
ker dekle tvoje zapeljuje!

Vse to, če hodiš ravno pot,
če se varuješ vab in zmot!
Saj kdor pošten je, za plačilo
uživa slavo, kruto milo.

Če pa za stran-pot si mi vnet
in če zahajaš v vinsko klet,
nikdo zato ne bo te karal —
pa če deklet deset boš varal.

Zakaj tedaj bi ne zahajal
tja, kjer mi brez skrbi boš rajal?
Saj v kleti vsak večer in dan
ponos in cvet je res ves zbran.

Med ta ponos mi kaplja spada!
Po grlu ona teče rada
in zraven tudi jezik maže,
da nehote se včasih zlaže.

Med ta ponos pečenka sliši!
Če masten boš, si sam pripiši,
ker ona bila je pač mastna,
kar kuhinji je hvala častna!

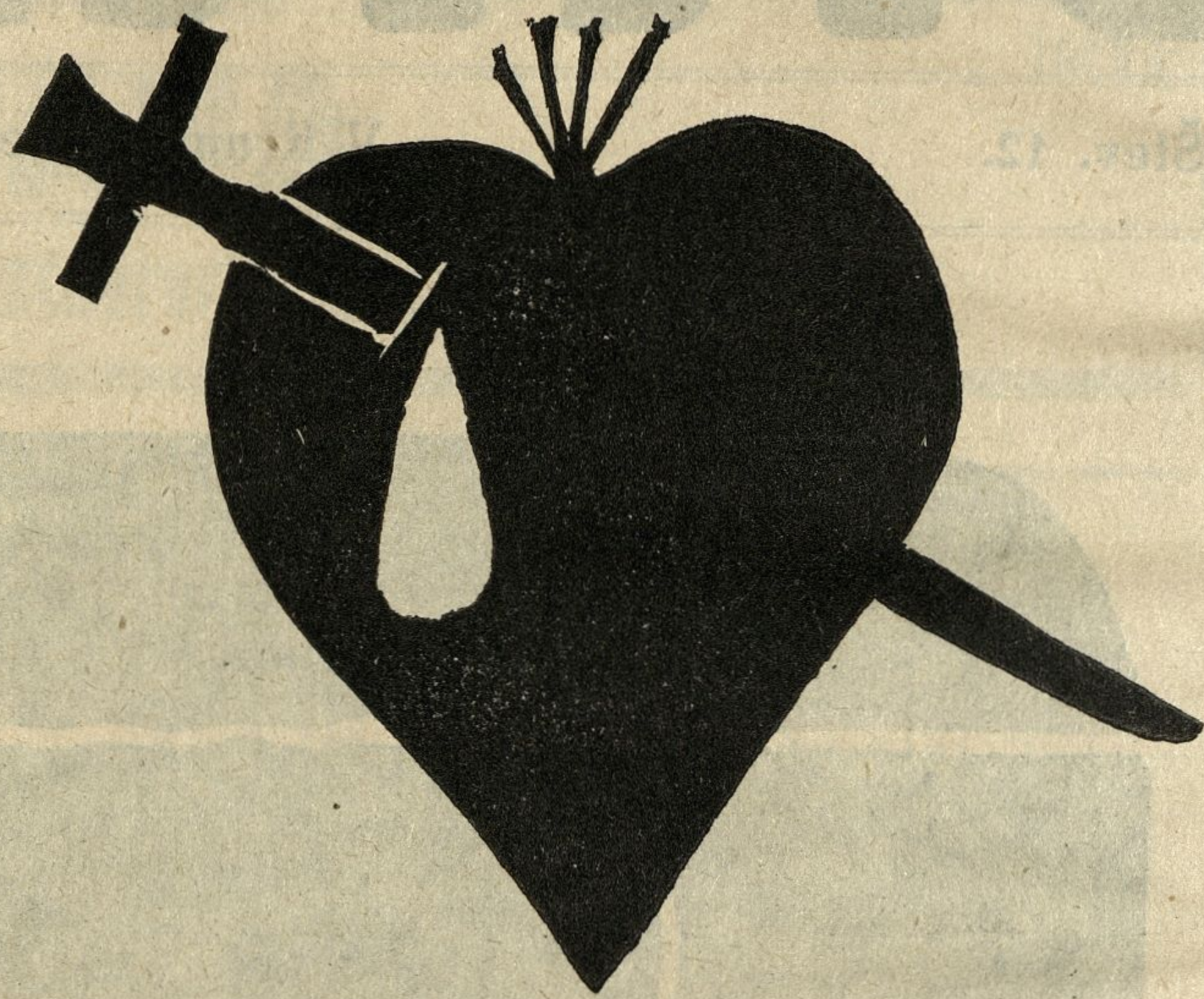
In še v ponos so žganci kleti,
ki res so ravno prav prevreti
in pa zabeljeni tako,
da nanje piješ vse lahko.

Za ta ponos pa cvet skrbi,
da z njim pač goste veseli.
Skrbno pečenko vam obrača,
da zgleda lepše kot pogača.

In skrbno žgance ona meša,
če se pečenka ne pogreša.
Saj skupaj dvoje teh jedi
nikdo si, mislim, ne želi.

A včasih pa se pripeti:
pečenko z žganci se dobi!
V želodcu pa potem je boj —
O, Bog pomagaj, da je joj!

A cvetka temu smeje se —
saj dobro ve, zakaj pač gre:
če moški so neumni vsi,
zakaj bi jih ne varali?

A Čehov —fi—

Klepetulja.

Mlada in dražestna gospa Natalija Mihajlovna se je vrnila z jutranjim vlakom iz Jalte. Z njej lasno zgovornostjo razlaga med kosilom svojemu možu, kako nebeško je bilo na Krimu. Z radostjo v srcu opazuje mož njen vzhičeni obrazek, jo vneto posluša in prekine le sem in tja s skromnim vprašanjem njeno pripovedovanje.

„Ali življenje mora biti tam strahovito drago?“ vpraša poleg drugega.

„To se ne da povedati z eno besedo. V splošnem pretiravajo pri nas ondotne cene, dragi možiček. Vrag navadno ni tako črn, kot ga slikajo. Midve z Julijo Petrovno naprimer sva imeli, za borih dvajset rubljev na dan, jako udobno in dostojno stanovanje. Vse odvisi namreč od tega, dragi možiček, kako se zna človek živeti v položaj. Seveda, če delaš izlete v gore . . . naprimer na Ai Petri, . . . če najameš konja in vodnika, — no, potem je ta stvar gotovo draga. Strahovito draga. Ah, ljubi Vazilij, kako krasne so tam gore. Predstavljal si visoke, zelo visoke gore, tisočkrat višje od cerkvenega zvonika . . . Na vrhu teh gor je megla, megla, nič kot megla . . . Pod njo pa velikanska skala, skale, prav same skale . . . In potem one krasne pinije . . . Ah, kar hudo mi je, ko se spomnim na vso to krasoto!“

„Ja, baš zdaj se spomnim. Komaj si ti odšla, sem bral v nekem tukajšnjem časopisu notico o tatarskih vodnikih . . . Iz nje posnemam, da morajo biti to dinji dečki! Ali so v resnici takorekoč — ljudje posebne sorte?“

Natalija Mihajlovna napravi zaničljiv obraz in strese svojo kodrasto glavico.

„Popolnoma navadni Tataři in nič drugega . . .“ Sicer sem jih videla samo od daleč, mimogrede . . . Pokazali so mi jih; dalje se nisem zanimala zanje. Veš, možiček, meni se že od nekđaj gabijo Čerkezi, Grki in Mauri!“

„To morajo biti pravi Don Juani.“

„Za moj del. Dobe se lahkomiselne ženske, ki . . .“

Natalija Mihajlovna skoči naenkrat pokonci, kot bi se spomnila nekaj strašnega. Pol minute gleda z izbuljenimi očmi svojega moža potem pa začne, vsako besedo posebej povdarjajoč: „Ljubi Vazilij, rečem ti, nekatere ženske so grozno ne-mo-ral-ne. Ah, kako nemoralne! In veš, niso take ženske samo iz nižjih in srednih slojev — ne, dobe se celo med aristokratinjami, med temi visokimi in ponosnimi damami, ki jim leži bon ton noč in dan na jeziku. Bilo je tako ostudno, da nisem mogla verjeti svojim očem. Celó življenje ne pozabim tega, pa naj mi Bog dodeli Matuzalemovo starost! Ne, kako se more človek tako daleč spozabiti, da . . . ah, dragi Vazilij, beseda mi noče in noče z jezika! Omenim naj samo svojo sostanovalko Julijo Petrovno . . . Izbornega moža ima, dva srčkana otročička . . . kretala se je vedno le v boljših krogih, držala se kakor svetnica, in kar naenkrat, ali si moreš sploh predstavljati . . . Toda, možiček, vse to ostane seveda entre nous . . . Daj častno besedo, da ne boš nikomur črnil o tem niti besedice.“

„No, kaj vendar misliš? Jasno, da ostane med nama!“

„Torej, častno besedo! Ne pozabi! Jaz ti zaupam . . .“

Natalija odloži vilice, napravi skrivnosti poln obraz in pripoveduje šepetaje: „Prosim te, predstavljam si kaj takega . . . Ta Julija Petrovna je napravila nekoč izlet v gore . . . Bilo je krasno vreme! Jahala je s svojim vodnikom par streljajev pred menoj. Ko smo prejezdili tri do štiri vrste, tedaj je — pomisli, ljubi Vazilij, — Julija naenkrat zakričala in se prijela za prsi. Njen Tatar jo je zagrabil za pas, sicer bi padla iz sedla . . . Jaz sem jezdila s svojim vodnikom tik za njo . . . „Kaj je? Kaj se je zgodilo?“ „Ah,“ je zakričala „umiram! Meni je tako slabo! Ne morem jezditı dalje!“ Predstavljam si moj strah! „Potem jezdim nazaj,“ sem dejala. „Ne, Natalija,“ je odgovorila, „jaz ne morem nikamor več; če se le ganem, umrem od bolečin! Tako strahovito me bode pri srcu!“ Tako je stokala in jokala ter prosila mene in mojega Sulejmana, naj se za božjo voljo vrneva v mesto in ji preskrbiva kapljic zoper krč; te da ji bodo pomagale.“

„Počakaj malo . . . Jaz te ne razumem popolnoma . . .“ jecla njen mož in se praska po čelu. „Preje si dejala, da si videla Tatara samo od daleč, zdaj pa mi kar naenkrat pripoveduješ o nekem Sulejmanu.“

„Ah, že zopet mi pregrizuješ besede!“ mu odvrne z zgrbančenim čelom in brez najmanjše zadrege gospa Natalija. „Ne morem trpeti, da si tako nezaupljiv! Ne, tega ne morem trpeti! Saj je preneumno!“

„Nič ne pregrizujem besed, toda . . . čemu bi lagala, ko ni zato nikakega povoda. Če si jezdila na izlet s Tatarom, noja, za moj del; naj bo, v božjem imenu. Ampak, čemu to nepotrebno izbegavanje?“

„Hm! . . . Ti si mi res pravi čudak!“ odvrne gospa, vesela in vidno olajšana. „Si morda ljubosumen na Sulejmana? Rada bi vedela, kako bi ti, brez vodnika, jezdil v gore! Da, to bi rada vedela! Če ne poznaš in ne veš ondotnih razmer je bolje, da molčiš. Da veš, brez vodnika ne moreš napraviti v onih krajih niti koraka.“

„U, Bog pomagaj!“

„Prosim te, ta neumni smeh si lahko prihraniš! Tvoja žena ni nikaka Julija! Njeno vedenje mene ne zadene in ne briga. Ne rečem, da sem svetnica a — spozabila se nisem nikoli, da veš! Sulejman ni smel pri meni nikdar prekoračiti gotove meje. Ne in ne! Mametkul je sedel pri Juliji večkrat in Bog ve kako dolgo. Toda jaz, kakor hitro je odbila ura enajst, sem dejala: „Sulejman, dovolj! Idite!“ In je tudi šel, moj neumni Tatarček. Ja, držala sem ga strogo, dragi možiček. Kakor hitro je pričel mrmrati radi denarja ali vsled kateregakoli vzroka, sem takoj zakričala nad njim: „Kako? Kaaj? Kaaaj?“ In postal je pohleven kot ovčica . . . Ha, ha, ha . . . Črne oči je imel, veš ljubi Vazilij, črne kot oglje; potem — majhen, ljubek tatarski obrazek, ah, res komično . . . Vidiš, možiček, tako sem ga imela v oblasti!“

„No, predstavljam si . . .“ mrmra soprog in dela kroglice iz kruha.

„To je vendar preneumno, ljubi Vazilij! Vem, kaj premišljuješ in misliš! . . . Ali zagotavljam te: niti na izletih ni smel prekoračiti gotove meje. Če smo naprimer jezdili v gore ali k vodopadu Utčan-ssu, tedaj sem mu ukazala: „Sulejman, jezdi za menoj! Al-lons!“ In ubogi vrag je vedno jezdil za menoj . . . Celó na idiličnih mestih sem mu dejala: „Ne pozabi, da si Tatar in jaz soproga državnega svetnika . . .!“ Ha, ha, ha . . .“

Mlada gospa Natalija se veselo zasmee; nato se prestrašeno ozre naokrog sebe in hitro, ter šepetaje nadaljuje: „Ampak, Julija! Ne, ta Julija! . . . Čemu ne bi dal enkrat človek duška nad puščobo družabnega življenja v preprosti in svobodni zabavi? Za take, in samo take stvari imam jaz smisel, da, ljubi Vazilij. Kaj takega lahko človek stori brez najmanjšega greha . . . Zabavaj se, prosim te, nikdo ne bo dvignil zato palice nad teboj. Toda, da napraviš iz tega resno stvar, razburljivo sceno . . . ne, naj bo kakor hoče, za kaj takega nimam smisla! Le pomisli, bila je name ljubosumna. Lepo te prosim, ali ni to bedasto? Nekoč pride Mametkul, njen oboževani ljubimec, k njej v sobo . . . Nje ni bilo doma . . . No, povabila sem ga k sebi . . . govorila sva o tem in onem . . . veš, so zelo zabavni ljudje! V prijetnem pogovoru nama je minil večer, da sama nisva vedela kdaj . . . Naenkrat pa plane v sobo Julija, . . . skoči kot furija v me in Mametkula . . . ter nama napravi prizor . . . fej! Za take stvari žalibog nimam smisla, dragi Vazilij!“

Dragi Vazilij pa se odkašlja, napravi čemeran obraz in začne hoditi po sobi.

„Res, prav imenitno ste se imeli!“ pravi s kislim nasmehom, po kratkem molku.

„Moj Bog, kako si vendar neumni!“ reče Natalija Mihajlovna, zelo užaljena. „Jaz vem, na kaj misliš! Vedno imaš tako nesramne misli. Ničesar več ti ne povem. Nikdar več!“

In Natalija v resnici — umolkne.

Fiskus:

Bratje, bodimo veseli . . .

Bratje, bodimo veseli, ker čas je zato,
saj svet je narobe in zraven še jasno nebo!
Zakaj in kako? boš vprašal Tomaž.
Potrpi, Tomaž, in jasno ti bo.

Ljubili so predniki naši —
hodili k dekletom so v vas,
prebili pri njih so, da k maši
zavabil že zvona je glas.

Zapeli so fantje na vasi,
zapeli so ljubi na čast;
dosegli so s svojimi glasi,
da smeli so nageljčke krast!

Minuli zdaj oni so časi!
Nihče zdaj ne hodi več v vas,
ne slišiš več petja na vasi
in nihče zdaj noče več krast!

Dekleta zdaj ljubijo sama
in spremljajo fante domov!
Zvečer pa, ko spat gredo mama,
jim nosijo nagelj pod krov.

Dejal boš: laži ne izpušaj!
Potrpi, bom kmalu gotov.
Kaj vse sem jaz videl poslušaj,
ko šel sem ponoči domov.

Nad mano je nekaj vršelo,
kot bil bi sam zlodej kosmat!
Pogledam, kaj naj bi šumelo
in vidim, — da ni bil rogat.

In skoraj bi me prizadelo.
Po lestvi je lezla — gorje —
mi deklica k njemu, ki vnelo
se zanj je nje vroče srce!

Ko prišla do okna je zraven,
je trkala, milo proseč,
naj vendar odpre ji, da glaven
„poljubček“ je pač ji goreč.

Sem gledal prikazen temačno,
se zraven veselo smejal,
saj bilo nebo je oblačno,
pa vendar je „mesec“ sijal!

Bratje, bodimo veseli, ker čas je zato,
saj svet je narobe in zraven še jasno nebo.

Sem in tja.

— Včeraj sem vas videl z neko damo v gledališču. Ali je bila to vaša žena?

— Seveda je bila. Toda nikar ji ne pravite.

— Mirko, deset dinarjev ti dam, ako mi prineseš par kodrov tvoje sestre

— Koliko pa dobim, ako prinesem celo sestro?

— Moj bodoči mož bo moral biti bogat, lep, duhovit in zabaven, pri tem ostanem.

— Ne, obsediš.

— Nocoj pripeljem na večerjo svojega prijatelja Legana.

— Za božjo voljo, nikar. Saj nimamo nič doma, kuharica je slabe volje, otrok dobiva zobe in še moja mama pride.

— Saj ravno radi tega ga bom pripeljal. Veš, ta tepec bi se rad oženil.

— Mati je zalotila hčerko, katero je neki mlad gospod ravno objemal in poljuboval: Jaz vas bom naučila mojo hčer poljubovati!

— Ste že prepozni, gospa, že znam.

— In, in, in vrgel je čevelj za menoj ter dejal, naj grem k vragu — je tožila nesrečna mlada žena.
— Prav si naredila, da si prišla k meni — jo je olažila mati.

Pijanec se preobrne, kadar se v graben zvrne.

Marko Budlež je bil svoje čase grozovit pijanec, da mu ga ni bilo para. Ker so ga imeli prijatelji radi, so ga končno prepričali, da pijača škodi in Marko se je odvadil piti. Te dni pa je spet začel in se vdal svoji grdi navadi. Vprašali smo ga, kaj je vzrok, da ga je prevzela zopet stara strast, on nam je pa odgovoril: „Bil sem v gledališču pri Finžgarjevih „Razvalinah“ in ko sem videl, s kako slastjo so tam pili šnops, postal sem tako žejen, da se nisem mogel več premagati. Šel sem pit in zdaj pijem dannadan in bom pil, dokler bom živ.“

Tako ga zopet vsako noč vidimo, ko podpira druge — da sam ne pade. Išu.

Kdo več ve . . .

Fajmošter Jaka in visokošolec Rado sta se obče prav dobro razumela. Nekoč sta prišla navzkriž radi malenkosti. Rado je trdil svoje, župnik pa se seveda tudi ni dal ugnati. Jezilo pa ga je vendar, da mu tak fante ugovarja. Ko se mu je zdelo že dovolj, udari s pestjo ob mizo rekoč:

„Vi, mladenič, vi boste mene učili? Kar ste vi danes, sem bil jaz že pred 30 leti. Vi ste osel, bik, tele . . .“

Enostavna rešitev.

Gospa Vrtačnikova je bila na letovišču, kjer ji je zmanjkalo denarja. Brzjavila je možu: „Pošlji takoj denar, hotelir zahteva plačo.“

Vrtačnik je odgovoril: „Trenotno nimam, pošljem v enem tednu. Tisoč poljubov.“

Nato pa je prejel sledečo brzjavko: „Za denar se ne mudi. Dala hotelirju par od tvojih tisoč poljubov. Je s tem zadovoljen.“

Za oba vseeno.

Redov: „Gospod narednik, javim se na raport!“

Narednik: „Radi kakšne bolezni?“

Redov: „Prosil bom gospoda komandira za tri dni dopusta.“

Narednik: „Popolnoma izključeno! Vsaj je komaj mesec dni, ko si bil zadnjikrat na dopustu. Z „unapredjenjem“ ne bo nič, če boš vedno na dopustu.“

Redov: „Vseeno bom prosil za dopust, saj za vas in komandirja je navsezadnje vseeno, če se sem teden preje ali pozneje „gospon kaplare“.“

Še več.

Sodnik: „Obsojeni ste na 5 mesecev zapora . . . Kakor se mi zdi, sem vas že nekje videl?“

Obtoženec: „Da, gospod sodnik, res je. Vašo hčerko sem peti učil.“

Sodnik: „Aha, glej ga no idijota . . . Pa še vsak mesec dva posta in trdo ležišče.“

Poroka.

— Hej Stanko, ali si že slišal, ali si bral v časopisu? Dr. Zguba in Blaznikova Špelca sta se vzela.

— Bejž no — sicer pa ni nič čudnega, kar se poznata, se nista mogla trpeti.

Ženitovanjski posredovalec.

Moric Kohn se hoče oženiti. Ženitovanjski posredovalec mu ponudi lepo partijo ter reče: „Vem za mlado deklico, katera je jako lepa, izobražena, ima 50.000 Din dote, edino malo napako ima, ki se je niti ne zapazi, če se ne potipa. Ona ima namreč le-seno levo nogo.“

Kohn: „Žensko z eno samo nogo ne maram in jo tudi oženil ne bom!“

Posredovalec: „Ona ima vendar 50.000 Din in to niso mačje solze.“

Kohn: „Ja, pa ima samo eno nogo.“

Posredovalec: „Torej predstavljajte si stvar, da ima ta ženska obe nogi. Prigodi se nesreča, da ne-

kaj dni po poroki gresta na sprehod, ona pade pod električno ali pod avto in ji morajo nato v bolnici amputirati eno nogo. Če vas od strahu in žalosti ne zadene „feršlag“, ste vi srečno skoz prišli. Torej ona je na vsak način pohabljena. Pomislite pa samo na stroške za amputacijo, vi ste udarjeni, gospa ima samo eno nogo in vi ste skoro polovico njene dote že zapravili. Tako pa, imate celih 50.000 Din in inače zdravo ženičico.“

Sedeti ni zdravo.

Zdravnik: Zares nekam slabo izgledate, vidi se na vas, pa drugače ste zdravi? Ali veliko sedite?

Žigon: Da, gospod zdravnik, pred kratkim sem 2 meseca odsedel . . .

Hišni posestnik.

— Kaj praviš, Jozl, ti da si bil hišni posestnik? Beži, beži! Ali moreš to tudi dokazati?

— Prmejzlat . . . pa ja, hišni ključ imam še — to je vendar dokaz . . .

Pri poroki.

Župnik bere pri poroki novoporočencema: „Žeha mora slediti možu povsod . . .“

„Oh, Ježeš Marija, gospod župnik,“ je vzdihnila nevesta, „pomislite vendar, moj mož je konduktar pri železnici!“

—XYZ—

Gospod Kos ima dolg nos.

Humorističen solo nastop. — Šunki. — Igralec moderno oblečen, ima dolg nos.

Če jaz na rajžo grem,
jupajdi, jupajda,
čudež zdim se vsem ljudem
jupajdi, ha, ha!

Da, res je tako! Stojim na glavnem trgu in se oziram okrog, kje je stolna cerkev, pa je ne najdem. Naenkrat je bilo vse polno ljudi okrog mene, vsi strmijo: „Ah, ta nos! „Da“ odvrnem, „moje ime je Kos!“ in izginem. Če se pa kje prikažem, že vse kriči: „Gospod Kos ima dolg nos.“

Zdaj povsod sem že poznan,
jupajdi, jupajda,
najslavnejši sem zemljan,
jupajdi, ha, ha!

OTVORIL SEM DAMSKI SALON

v hiši „Stare pošte“ (vhod na vrt)

Se priporoča

Jurij Šimunac, brivec, Kranj

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

Prihodnji spored:

MEHIKA.

Pridite! Smeh na smeh! Pridite!

QUO VADIS . . . ?

Veličasten film v dveh delih.

Že kot malo dete sem bil posebnost. Vsi, ki so me videli, so dejali: „Mali Kosek ima res srčkan nossek.“ Ko sem že znal hoditi sem vedno padal, ker radi nosu nisem videl na tla. Vsi tovariši pa so klicali: „Kos zopet šepa, predolga je repa.“ Nič boljše mi ni šlo, ko sem hodil v šolo. Imel sem posebno prijateljstvo do tujega sadja in ker sem imel največji nos sem kmalu izvolal, kje je najboljša. Večinoma pa je prišel zraven lastnik in me prav pošteno premikastil, na koncu pa je še rekel: „Le počakaj ti mulo s čebulo.“

Pri vojakih mi je bil nos vedno na potu. Če sem jaz stal v vrsti je bil nos pol metra spredaj, če pa je bil nos v vrsti pa sem bil jaz pol metra zadaj. Zato mi je rekel stotnik: „Tisti, ki ima strelovod, mora takoj odtod!“ in bil sem izpuščen radi napačne nosne dolžine. To me pa prav nič ni jezilo. Kmalu sem dobil mesto pri nekem trgovcu, ki je hotel privleči z mojim nosom nove kupovalce. Če sem zapiral kak zavoj, sem moral radi svoje kratkovidnosti gledati čisto blizu. Pri tem mi je seveda ušel nos v zavoj. Če je bi sladkor v njem, sem bil žalosten, ker ga nisem mogel oblizniti. Če pa je bil poper, sem moral kihati in to je bilo slišati kot bi grmelo. Nekega dne pride neka goskica. Zahteva poper. Jaz ji ga dam, kihnem tako močno, da so ji padli napačni zobje iz ust. Zdaj je bil ogenj v strehi. Maščevala se je. Dejala je, da ji moj nos pokvari ves apetit. Vse goske so regljale to za njo in moj gospod je izgubaval kupovalko za kupovalko. Sprevidel sem, da ne more iti tako dalje in sem prosil gospodarja, da me je odpustil. Dobil sem spričevalo: „Priden in pošten, a njegov magnet je presnet!“

Tedaj se me je usmilila neka stara teta. Sklenila me je poročiti. Nekega dne sem prišel k dami, katero mi je teta vneto priporočevala. „Dovolite moje ime je Kos,“ se ji predstavim, ona pa: „Kaj, tisti s kumarco? Dobim jaz drugih sto.“ Moral sem iti.

Spoznal sem, da svet ne bo nikoli edin o mojem nosu. Najprej je bil nasek, potem repa, čebula, strelovod, magnet in končno še kumarca. Več pa človek ne more zahtevati od svojega nosa. To me je končno izpodbudilo, da se izpostavim za denar in se pustim obzijati. Vse pride in gleda. Postal sem slavnoznani Gospod Kos, ki ima dolg nos.

In če vse se mi smeji,
jupajdi, jupajda,
meni nič to ne stri,
jupajdi, ha, ha!

—XYZ—

Dijaška.

Mi smo dijaki-ponočajniki,
tako nam pravijo ljudje,
in pravijo, da smo divjaki,
ki vsake mačke se boje.

Ko mi nagajamo prfoksu,
zapiše nas u katalog,
a mi se tega ne bojimo,
smejimo se mu vsi okrog.

Velike delamo napake,
profesor vedno ropola,
prepisane so vse naloge,
napačne tudi, kar se da.

Ko bomo mi kedaj dorasli,
učeni bomo bolj kot Krez,
mi bomo vsi lenobo pasli,
gospodje bomo mi zares.

**V nedeljo, dne 25. sept.
1927 se vrši v Kranju
ob 3. uri pop. tombola
Prost. gasilnega društva**

Narodne iz Ribnice.

Kako v Ribnici župana volijo . . .

Kadar v Ribnici župana volijo napravijo takole: Okrog velike okrogle mize sedejo samo tisti občinski možje, ki imajo dolge brade. Po sredi te mize pa lazi semintja debela — uš. Na dano znamenje se sklonijo vsi z bradami po mizi in katere brade se uš prime, tisti je župan.

Kako so v Ribnici cesarja sprejeli . . .

Cesar pride v Ribnico. (Kateri je bil, kdaj je bil, to nas ne briga.) Pri slovesnem sprejemu mu pravi župan: „Mi Ribničanje se med sabo tikamo, no, tebe bomo pa seveda vikali!“

**Kako so Ribničanje z vrečo dan v cerkev
nosili . . .**

Ko so Ribničanje prvo cerkev sezidali, ni imela druge napake, razen te, da so pozabili okna napraviti. Vladala je v cerkvi pravcata tema. Mislijo in študirajo brihtne glavice, kako bi se temu odpomoglo. Pa jo res pogruntajo. Vsak občan vzame prazno vrečo,

in gre „dan lovit“. Ko je vsak prepričan, da je vreča polna svetlobe, jo nese v cerkev ter tam vsebino iztrese. Tako delajo cel dan. Zvečer vsi trudni od prenapornega dela poležejo okoli cerkve. Večina njih ima mučne sanje, da butajo z glavami v cerkveni zid kakor bi bili brez uma. Ker pa je bil zid bolj po pekovski sezidan, se pokaže kmalu precej lukenj v zidu, skozi katere je — zjutraj, ko so se prebudili — uhajal dan. Gredo v cerkev in vsi bi kmalu od veselja obnoreli, ko vidijo, da so v enem dnevu toliko svetlobe nalovili. Res brihtne glavice . . .

PRVOVRSTEN

M E D

V SATJU po 35 Din kg

DRUGOVRSTEN po
30 Din kg

se dobi pri

Jernej Ručigaj-u
V KRANJU

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Oglašajte v našem listu!

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno